

Där ljuset är

av Hanna Nilsson

Känslan av att stå längst ut på en klippavsats och blicka ut över havet, så vill hon känna hela tiden. Havsbrisen som leker med hennes hår för samtidigt med sig ny och ren luft. Friskt och uppfriskande. Ut och in i lungorna, gång på gång. Här på sin klippa upplever hon den bästa känslan av de alla. Här på klippan tappar hon uppfattningen om tid och rum. Här är hon fri.

Om bara den känslan varade för evigt.

Det är så varmt att luften dallrar, en observation hon gör då hon sitter och väntar på bussen vid vägkanten. Att det är så varmt, att det ens är möjligt. Skulle hon gissa hur många grader det var skulle hon nog säga runt 35, men då ska det tas med i beräkningen att solen steker direkt på bar hud. Svetten rinner nedför ryggen och svettingar under armhålorna börjar bildas.

Allt är så stilla, inte en endaste vindpust. Det var därför hon i första hand tagit sig till havet, för att inte smälta bort. Nu ångrar hon att hon gått därifrån, hon borde ha väntat där på sitt öde. Här vid busshållplatsen finns det nämligen inte minsta skugga att söka sig till, eftersom någon eller några slagit sönder busskuren. Det ligger glas över nästan hela vägen i en radie på säkert fem, sex meter. Därför har hon inget val än att sitta där hon sitter, i gräset, mitt under solen i den stekande värmen. Vid närmare eftertanke hade hon nog inte kunnat stanna vid havet heller. Det är ju trots allt nyårsafton.

Äntligen kommer bussen, först som en liten prick bakom kullen, sedan som en grön vit skugga. Den närmar sig sakta men säkert och hon ställer sig upp för att vara säker på att den ser henne. Blotta tanken på att få sätta sig under tak i en ventilerad buss får henne att rysa av vällust.

En tant och en farbror är de enda som sitter på bussen, vilket är väldigt skönt. Klibbig och glansig är orden som beskriver henne bäst. Äckligt, tänker hon och sätter sig längst bak vid en fönsterplats. Hon känner hur tröjan klistrar sig mot ryggen då hon lutar sig mot ryggstödet. Först nu inser hon att hennes egen klocka har stannat och att tiden nästan runnit ut.

Fem minuter kvar.

Månarna har redan börjat göra solen sällskap ser hon när sitter med pannan mot fönstret för att svalka sig mot glaset. Egentligen borde hon vara hemma vid det här laget, tillsammans med sin familj. Det har pratats om den här kvällen i flera år och de senaste dagarna har spänningen i luften varit omöjlig att förbise. Själv tycker hon att det är fel. Helt fel. Detta är verkligen inget som borde firas.

Fyra minuter.

Av alla märkliga saker som pågått under den senaste tiden är det här den märkligaste. Hon förstår inte hur folk kan tänka på fester dagar som denna. Deras tid är slut. Borde inte den rätta saken att göra vara att sörja? Fast vem är hon att säga vad som är rätt eller fel. Allt är inte svart och vitt. Det finns gråzoner. Nu när hon tänker på det så handlar det kanske inte om att fira, utan om att få ett avslut. Det som stör henne mest är att nyårsafton förut handlade om att välkomna det nya året. Vad ska hon välkomna?

Tre minuter.

Nu börjar hon fundera på om hon ens kommer att hinna hem. De två gamla måste ha klivit när hon var som djupast inne i sina tankar för hon är helt ensam på bussen nu. Hon observerar sätena runt omkring sig, slitna och tomma som de är. När hon låter sina ögon vandra över inredningen ser hon hur busschauffören tittar på henne i spegeln ovanför ratten. Han funderar nog på om hon är lika ensam som han, om hon tänk att åka omkring planlöst på denna buss när det händer. Som det ser ut nu, kommer hon nog att göra det också. Han ler åt henne och hon får en känsla av att det är av tacksamhet. Ingen vill nog vara ensam denna dag, men själv hade hon faktiskt övervägt det. Faktum är att hon hade stannat på sin klippa om hon vetat att hon inte skulle hinna hem. Nåväl, nu var det bara att gilla läget. Hon ler tillbaka.

Två minuter.

Även om det känns sorgligt så kan hon trösta sig med vetenskapen att hon faktiskt kommer att se dagsljus igen. Om ett par år i alla fall. Hon hoppas att det just är hennes stad som har tur den här gången och hamnar på ett ställe med lite svalare klimat. Vid det här laget är hon trött på värmen.

En minut.

Det värsta är mörkret. Det finns de som påstår att de inte minns, men alla vet att det inte är sant. Innerst inne ligger känslan av tomhet och väntar på att sluka dem igen. Den är som starkast under de första åren efter att staden fått en ny position och så här i slutet då det är dags att lämna plats åt andra. Det femte året känns det bäst. Förmodligen för att alla befinner sig mitt i sina 10 år då - bekymmerslösa och försöker att inte tänka på vad som varit och vad som komma skall.

Nu börjar den stora klockan ticka.

Tio sekunder. Det kan verka orättvist, men det är det egentligen inte.

Nio sekunder. Alla måste få chansen och om tio år är det ju faktiskt hennes tur igen.

Åtta sekunder. Hon har ofta funderat på hur lätt det skulle vara att ge någon stad mer tid. Ingen skulle få veta eftersom det aldrig funnits någon kontakt städer sinsemellan. I alla fall vad hon vet.

Sju sekunder. Oavsett om det är så eller inte, så kan hon inte göra något åt det.

Sex sekunder. De som bestämmer håller i alla trådar. Kanske ska hon försöka ta reda på mer under sin nästa period. Ja, det ska hon.

5 sekunder. Hon har utvecklat en metod för att stå ut under alla år av tomhet, men det kräver hennes fulla koncentration.

Fyra sekunder. Hon sluter ögonen.

Tre sekunder. De bekanta vibrationerna i luften börjar kännas. Nu är det inte lång tid kvar.

Två sekunder. Djupa andetag.

En sekund. Hon föreställer sig havet och att hon sitter på sin klippa.

Sedan försvinner hon tillsammans med sin stad ur tid och rum. Svävande i ett mörker kommer de att få vänta på sin tur igen. Och när den dagen anländer, kommer hennes stad åter att vakna till liv.